

младежи да се събератъ, за да имъ прочета това писмо. Само думата „писмо“ се отрази твърде мелодично въ тѣхнитѣ уши, а лицата имъ изказваха извънредна радостъ. Краткитѣ, но пълни съ дългогодишна опитностъ и съ дълбоко благоразумие, изрази, направиха дълбоко впечатление въ ентусиазиранитѣ имъ души¹⁾.

Д-ръ Селимински е работилъ въ втората четвъртина на XIX вѣкъ въ Атина, едновременно съ останалитѣ наши просвѣтни дейци въ България, Ромъния, Русия, Турция, за народното ни пробуждане. Той е билъ въ редовна кореспонденция съ тѣхъ и е размѣнялъ, както всички останали народни труженици, писма съ идеи, мнения по общественитѣ въпроси. Той е билъ въ особно приятелски отношения съ Георги Золотовичъ, който отъ Цариградъ е съдействувалъ за подобрене на нашето просвѣтно дѣло.

Едни отъ неговитѣ „обществени“ писма не се отличаватъ сжщественно отъ „писмата“ на останалитѣ просвѣтни дейци отъ тази епоха — това сж научни статии по просвѣтното дѣло и културното издигане на българския народъ, а други — приличатъ напълно на политическитѣ статии въ днешния вестникъ или на описанията на модерния репортеръ или кореспондентъ. На 4 септемврий 1843 година Селимински пише отъ Атина на своя приятель Золотовичъ въ Цариградъ:

„На 3 септемврий 1843 г. (значи писмото е писано единъ день по-късно) въ 12 часа (обѣдъ) въ Гърция се провъзгласи конституционно управление отъ краля Отона, който почти е билъ принуденъ да направи това. Азъ не бѣхъ въ Атина въ начало на бунта, който станалъ въ 1 ч. подиръ полунощъ. По това време бѣхъ въ Пирея по единъ твърде важенъ въпросъ за интереситѣ на нашето отечество... когато се даваше конституция въ Гърция, въ сжщия моментъ ставаха мисли и планове, за да се възвърне щастливото положение на нашето отечество“...²⁾

Наскоро Селимински изпраща друго писмо, въ което казва, че Отонъ приелъ конституцията, че щѣли да се избератъ представители за Вел. Нар. събрание, което щѣло да се събере на 1 ноемврий.

Ето какъ подробно, съ силни изрази, увлѣкателно, приковаващъ вниманието на четеца, като съвременъ репортеръ, описва той положението въ Атина: „Днесъ виждамъ, че една тълпа граждани се бие съ други граждани верѣдъ атинскитѣ улици съ ножове, съ дърва, съ камъни. Тукъ глави сж счупени, тамъ рѣще, крака, отатѣкъ око е извадено. Дори децата се биятъ по улицитѣ по примѣра на бацитѣ си. Нито

¹⁾ Библ. Д-ръ Ив. Селимински, кн. 3, 1905 г., стр. 7.

²⁾ Ibid. p. 28.